

ODVETNIŠKA PISARNA

Uredništvo in upravnništvo:
Wildenrainerjeva ul. 15/III.
Dopisi morajo biti podpisani
in frankovani.

GLASILO ODVETNIŠKEGA IN
NOTARSKEGA URADNIŠTVA

— Izhaja vsak mesec. —
Naročnina stane za celo
leto 24 dinarjev. — Po-
samezna številka 2 dinarja.

Štev. 5 in 6.

V Mariboru, mesca julija 1922.

Leto IX.

Kralj Aleksander I. 19^{8.}/_{6.} 22 Kraljica Marija.

Gilčvert Dragotin:

Ob kraljevi poroki.

Beograd si je nadel svatovsko obleko.

Sinje nebo siplje danes zlate solnčne žarke na našo prestolico, ki je odeta v brezbrojne narodne zastave in okinčana z zelenjem in cvetjem. Zmagoslavno se dviguje ob izlivu Save ter vabi v svojo sredino goste iz naroda, ki hite na kraljevo svatbo.

V solnčnem blesku vstaja pred nami Beograd, ta zgodovinska trdnjava, ob kojoj so stoletja butali vojni valovi. Nešteto srbskih vojakov spi večno spanje pred tem mogočnim portalom stare Srbije. S svojo krvjo in zgubo lastnega življenja so oteli ti občudovanja vredni junaki našo očetnjava ter omogočili, da danes vihrajo v osvobojenem Belem gradu številne narodne zastave troimenskega bratskega naroda.

Mura, Drava in Sava, zlite v slovansko reko, prinašajo srčne čestitke iz Slovenije in Hrvatske ter hite združene v Donavo mimo okrašenega Beograda proti Carigradu naznanjat, da je dobila Jugoslavija svojo prvo kraljico.

Tisočere množice valujejo v slavnostnem pričakovanju po naši prestolici. Od vseh kraljev divne naše domovine se je zbral narod, ki po svojih prelepih narodnih nošah in po svoji jugoslovanski govoricu priča, da pričakujejo bližajočih se svečanih trenutkov od vseh stanov zbrani zastopniki ujedinjene kraljevine Srbov, Hrvatov in Slovencev.

Ponosno stoji stoletna trdnjava Kalimegdan. Raz njenih višin se veličastno razlega grmenje topov, ki svečano buči čez Topčider ter naznanja urbi et orbi redko slavnost, ki se pričinja v našem stolnem mestu.

Na Terazijah se z vseh strani oglašajo vojaške godbe, fanfare kraljeve garde naznanjajo valujoči množici, da se bliža trenotek, ko se poroči naš narodni kralj — Njegovo Veličanstvo Aleksander I. z Njenim Visočanstvom princezino Mariolo, prvo kraljico ujedinjene Jugoslavije.

Naj sprejme
in
prejme

V tem svečanem trenutku bijejo burneje srca vseh prisotnih in neprisotnih državljanov širne naše Jugoslavije. Do najskrajnejših mej naše lepe domovine so ovenčani domovi. Nekdaj omalovaževane naše narodne trobojnice plapolajo ponosno od mesta do mesta, od trga do trga, tja do osamele gorske vasice. Vsi stanovi od narodne vojske, priprostega seljaka in meščanstva, pa do razrednih stanov, se veselijo današnje svatbe s srčno željo, naj spremlja Visoka poročenca božji blagoslov ter jima dodeli trajno srečo in zadovoljnost v novem stanu.

Današnja poroka ni samo cerkveni čin družinskega pomena, ki daje kralju in kraljici srečno domače ognjišče; ta zakon je obenem državni akt, ki ga predvideva člen 56. ustave, ko govori o kraljevem moškem potomcu iz zakonitega zakona po primogenituri.

Kar je pričel junaški Črni Jurij ter nadaljeval njegov vnuk kralj Peter I. Osvoboditelj, to je pridržano Njegovemu sinu, da doseže visoki cilj ob strani današnje neveste, s požrtvovalnostjo svoje junaške vojske in s pomočjo svojega ljubljenega naroda.

Z vsem zaupanjem zremo v našega kralja. Kot kmetski sin junaške Šumadije se je kralj Aleksander vedno pokazal popolnega demokrata. V svetovni vojni spremljal je v najtežjih dnevih z vso odločnostjo in neustrašenostjo svojo junaško vojsko. Bil je zvest voditelj in odločen vojskovodja. Njegovo srce, prešinjeno domovinske ljubezni, je hrepenelo po ujedinenju in osvoboditvi vseh jugoslovenskih bratov.

Naravno, da je, po zmagoslavnem pohodu od Soluna preko Srbije pa globoko v Madžarsko in bivšo Avstrijo, zablestela njegova zvezda in da se je po vojni pred jugoslovanskim svetom visoko dvignila njegova oseba kot simbol državnega ujedinenja Srbov, Hrvatov in Slovencev.

Zajedno z njim se spominjamo tudi njegove neveste, romunske princese Mariole, ki izvira iz najuglednejših in najmočnejših evropskih dinastij. Tudi njo so pognale vojne sile iz razkošnih bucareških kraljevih dvoran, da je morala zapustiti prijeten dom in oditi proti negotovosti. Kot mlada prelepa princesa je oblekla obleko bolniške strežnice ter pomagala lajšati gorje in celiti rane onim neštetim nesrečnežem, ki so postali žrtve vojnih grozot.

Visoka poročenca veže med seboj in med narodom sorodna preteklost. Naj bi to tvorilo predpogoj za trajno zadovoljnost in utrjeno srečo Njima in celokupnemu troimenskemu narodu.

Naš jugoslovenski dom ima vse predpogoje za srečno bivanje naše slovanske dinastije med zadovoljnim in bogatim narodom.

Kako lepa, prostrana in bogata je naša domovina. Od Triglava do Vardarja nam narava obeta obljubljeni deželo. Z gozdovi preraščene gore, sočni travniki, nepregledne žitne poljane, solnčne gorice, vse to nas obdaja.

Čim se bližamo Sloveniji, razprostire se pred nami poleg kmetijstva tudi industrija. Neizčrpne zaklade hrani naša zemlja in naš državljan bi moral ob pravem gospodarstvu postati bogat, ako dvigne vse te naravne zaklade.

Po vsej tej krasoti se bo vozila kraljevska dvojica na ženitovanjskem potovanju v nju prelepi gradič „Suvobor“ na Bledu. V Sloveniji smo lahko ponosni, da si je kraljeva dvojica izbrala baš Slovenijo za prvi polet in da ji zamoremo v naši sredini izreči ponovne čestitke. Naš divni Bled z jezerom in najraznovrstno panoramo je pripraven kraj za dostojen sprejem in prijetno bivanje visokih gostov.

Otok bleški, kinč nebeški

Naše zemlje ti.

Na današnji zgodovinski dan prešinja nas odkrita želja, naj bode kraljevskima mlado-poročencema in Nju potomcem dodeljena neskaljena sreča in srečno rodbinsko življenje.

**Živela kralj ALEKSANDER I. in
prva jugoslovenska kraljica MARIJA!**

Ustanovitev Zveze društev privatnih nameščencev Slovenije v Ljubljani.

Dne 28. maja 1922 zbrali so se v Ljubljani v restavraciji pri Mraku na Rimski cesti zastopniki in pooblašenci 12 društev in združenj, da osnujejo Zvezo samostojnih društev Slovenije.

Zastopana so bila:

1. Zveza jugoslovanskih železničarjev v Ljubljani.
2. Društvo uradništva denarnih zavodov.
3. Društvo trgovskih in industrijskih nameščencev v Ljubljani.
4. Združenje gledaliških igralcev.
5. Pomočniški odbor gremija v Ljubljani.
6. Savez lekarniških nameščencev v Ljubljani.
7. Rudarska skupina Kočevje.
8. Rudarska skupina Zagorje.
9. Krajevna rudarska skupina Trbovlje.
10. Društvo odvetniških in notarskih nameščencev mariborskega okrožja v Mariboru.
11. Skupina odvetniških in notarskih nameščencev v Ljubljani.
12. Klub privatnih nameščencev Delavske zbornice v Ljubljani.

Sklenilo se je, da se osnuje Zveza društev privatnih nameščencev Slovenije s sedežem v Ljubljani ter se je tozadevna pravila modificirala in predložilo v odobrenje pokrajinski vladni v Ljubljani.

Obširnejše poročilo o tem važnem zborovanju pričobimo prihodnjič. Za danes omenimo le nagibe, ki so bili povod tega zborovanja in osnovanja Zveze.

Vsled vmešavanja raznih političnih faktorjev v strokovna društva privatnih nameščencev je šel proces razkrajanja organizacije tako daleč, da štejemo že danes v Sloveniji, kolikor nam je znano, 8 samostojnih društev, katerih člani so nameščenci raznih privatnih podjetij. Ta proces še ni končan, nasprotno se čujejo glasovi in želje od vseh strani po osamosvojitvi posameznih skupin v svrhu izdatnejše kontrole lastnega društvenega premoženja, v svrhu poglobljenega dela in uspešnejšega zastopstva pred oblastmi in podjetnikom.

Kakor smatramo avtonomijo to je najširšo moč pri odločevanju lastnih denarnih zadev, največji vpliv pri urejevanju razmerja med nameščencem in delodajalcem, direktno pravico pri presoji dajatev podpor in končno popolno svobodo politične pripadnosti, za nujno potrebno v organizacijah privatnega nameščentstva, tako važna se nam zdí sinteza vseh teh samostojnih društev v eno celoto, o katere nalogah in dolžnostih hočemo izpregovoriti par besedi. Še preje moramo omeniti, da se ta sinteza posameznih društev »Društvo privatnih nameščencev Slovenije« ni posrečila. Kakor je iz pisma »Klub« privatnih nameščencev v Delavski zbornici vsemu nameščentstvu znano, je to društvo danes toliko politično opredeljeno, da razne strokovne organizacije nočejo vstopiti v ožje stike s tem društvom.

Rayno tako moramo omeniti še preje predno govorimo o dolžnostih potrebne Zveze, da je **fundament, na katerem bi stala Zveza, absolutno nadstrankarski**, kar znači, da bi se ta Zveza ne smela priključiti nobeni, danes obstoječi politični stranki in da bi šele takrat smela stopiti v politično areno, kadar bi njeno

članstvo sklenilo ustanoviti lastno stranko nameščencev. Ker pa smatramo to potezo še za mnogo preuranjeno, in mogoče za sploh nemogočo, bi morala biti ta zveza zgrajena na absolutnem principu popolne svobode političnega prepričanja, njeni predstavitelji bi smeli biti samo predstavniki Zveze v delavski zbornici, pokojninskem zavodu, bolniški blagajni itd., ne pa ob enem predstavniki danes obstoječih političnih organizacij. Od predstavitev Zveze bi se moralo zahtevati absolutno absenco pri aktivnem strankarskem delovanju. Zveza pa bi imela sledeče vzvišene naloge:

1. Zbirati statistični material zasebnih nameščencev, njihovih plač, družinskih razmer in podobno. Naštudiranje posameznih pogodb, reguliranih potom takozvane službene pragmatike in primerjanje raznih pogodb med seboj. Direktni stik s pokojninskim in bolniškim zavarovanjem. Naštudiranje stanja in kolektivnih pogodb privatnih nameščencev v drugih državah.
2. Na podlagi prve točke izhajajoča inicijativa iz Zveze na vsa v Zvezi včlanjena in po možnosti tudi ne včlanjena društva.

3. Dolžnost posredovanja med nameščencem in delodajalcem v vsakem slučaju, kadar bi to katero včlanjeno ali ne včlanjeno društvo zahtevalo.

4. Izdajanje lista, katerega bi naročevale vse one organizacije, katere lastnega lista še nimajo.

5. Vodstvo vseh akcij, tičočih se celokupnega nameščentstva, kadarkoli bi vse samostojne organizacije Zvezo v to pooblastile.

Vsaka organizacija bi bila zastopana v Zveznem odboru z dvema članoma. Pristop k Zvezi je samostojnim društvom privatnih nameščencev popolnoma svoboden, ravno tako pa tudi izstop iz Zveze. Zveza nima na premoženju posameznih društev nobenega vpliva in nobene pravice. Zveza predstavlja samo tisti forum, ki je danes osobito našim provincijam potreben in ki bi se ga mogle posluževati tudi razne mestne organizacije, kadar bi to smatrale za potrebno.

Zveza bi bila posvetovalni organ vseh privatnih nameščencev v vseh zadevah, ki se tičejo nameščentstva v Sloveniji, (torej pokrajinskih vprašanj) kakor: voltve v delavsko zbornico, Obrtno sodišče, Trgovsko, bolniško in podporno društvo, Pokojninski zavod, Nezgodno zavarovalnico, razne socialne inštitucije, gospodarske zadrudne inštitucije. Zveza bi dajala smernice za delo kluba privatnih nameščencev v Delavski zbornici.

Druga plat zvona.

Vedno slišimo o pritožbah in težkem stališču odvetniškega uradništva napram šefom. Poslednji to hladnokrvno ignorirajo ter se kakor je videti, ne zmenijo za njihovo tarnanje, to pa radi tega, ker so jih pisali odvetniški uradniki sami.

Postavim se na pravično stališče pravičnega šefa in bom govoril kot takšen.

Vzemimo zahtevo glede dopusta.

Brez dvoma ima vsak človek, ki teden za tednom, mesec za mescem naporno in duševno dela, pravico do dopusta, toraj tudi odvetniški in notarski uradnik. Če šefu dobro de, da se v času sodnih potičnic in tudi ob drugih prilikah za nekaj časa odpočije v prosti naravi ali na svojem posestvu, ali v gorah, ali v toplicah, gotovo

tudi uradniku ali koncipijentu ki ga ne muči le vsakdanje delo marveč tudi skrb za življenje.

Vsled tega se uradništvu nikakor ne sme prikrajšati ali celo odvzeti postavno določen dopust.

Druga in bolj kočljiva zahteva je zvišanje plač.

Uradništvo oziroma organizacije zahtevajo od časa do časa zvišanje plač, ker ga muči in preganja draginja v še večje meri seveda kot šefa. So pa šefi, ki svoje uradništvo prav nizkotno plačujejo za današnje razmere. Niti samec na more shajati s mesečno plačo 1500 K. 3000 K kako na naj izhaja oženjen uradnik s plačo mesečnih 3000 K — 5000 K s družino vred, naj si pa bo pisarnovodja ali koncipijent.

Koliko sem pomagal svojčas tuhtati na tej točki in v pričo dejstva, da sem danes ravno tako prepričan o upravičenju realiziranja iste, podam odkrito pravo orožje v pretres in prizadetemu v porabo.

Tajit¹ se ne more, da imajo gospodje, ki delajo v pisarni, mnogokrat velik trud radi izrabljanja njihovih moči, slabega plačevanja i. t. d. mnogokaj na vesti. Recimo upravljanje uradnih ur v pondeljek dopoldne v stanovanju, toplipostelji, dvomljiva vztrajnost v poslovanju, kadar šefa ni v pisarni mnogokrat vsled tega pretirana zahtevanja glede zvišanja plač i. t. d. Vendar se mora v obče reči, da pri današnji uredbi odvetniških pisarn uradniki izpolnjujejo v veliki meri svojo dolžnost; malenkostne pomanjkljivosti pa se ne smejo kot bistvene upoštevati in ne iz njih kovati kapital v škodo uradnikom.

Odkrito rečeno, advokatura prinaša lepe dohodke in bodimo mi šefi v naši moderni dobi tudi moderni ter kažimo razumevanje toka časa s tem, da izženemo birokratizem iz našega vedenja napram pisarniškem osebju posebno tudi glede plače in drugih ugodnosti v kolikor je to v naših razmerah mogoče.

Iz humanitarnega stališča je brez dvoma obsojenja vredno, ako se posameznik, akoravno je dotičnik študiral skoraj pol življenja, bogati potom izrabljanja in ubijanja duševnih in telesnih sil svojih podanih.

Srednja pot je tudi v tem oziru zlata pot; dostojno vpoštevanje vseh akutnih vprašanj uradništva od strani šefa rodi brez dvoma požrtvovalnost in vztrajnost zanj ter vestno izpolnjevanje uradnih dolžnosti.

Edino v tem slučaju postane pisarna vzorna in ugledna, ako vsak posameznik zastavi vestno svoje sile.

To pa stori dandanes samo takrat, kadar šef pisarne čuti z njim in to v vsaki priliki tudi v dejanju pokaže.

To svojim gospodom kolegom v pretres in v dovoljno vpoštevanje.

Dr. K.

Okrožnica

vsem gg. odvetnikom in notarjem!

Na zborovanju odvetniških in notarskih uradnikov mariborskega okrožja dne 24. februarja 1921 se je soglasno sklenilo, da smo bili vsled rastoče draginje primorani s 1. marcem 1921 brezpogojno zahtevati izplačilo mesečnih minimalnih prejemkov za samostojne koncipijente in priznane pisarniške ravnatelje K 6000.—, perfektne strojepiske K 3000.— za ostalo uradništvo tem številkam sorazmerno višje plače.

Sklicujemo se na tozadevno obrazloženo v marčevi številki »Odvetniške pisarne«.

Vsi gospodje šefi se še do danes niso v polnem obsegu odzvali soglasnim sklepom celokupnega pisarniškega osebja mariborskega okrožja.

Prav malo jih je, ki plačujejo v prvi kategoriji K 6000.— in v drugi kategoriji po K 3000.—. Večina pisarn je sicer zvišala prejemke na K 5000.—, odnosno K 2600.— pa še to le sukcesivno.

Vsled mnogoštevilnih pritožb in prošenj je sklicalo vodstvo dne 17. 6. 1922 odborovo sejo, na koji je odbor posamezne vloge proučil in prišel do zaključka, da je stanje večine pisarniškega osebja vsled draginje postalo nevdržno, da so se morali nekateri že zadolžiti, drugi (obojeja spola) pa so si pomagali s tem, da so zapustili naš stan ter sprejeli drugovrstne službe, kjer imajo boljše plače in vršijo manj odgovorno službo.

Ako advokatura in notarijat nočeta zgubiti svojih najboljših strojepisk in konceptnih moči, se mora ozirati na naše upravičene sklepe ter priznati, da so naši gornji nastavki v očigled narasli draginji danes celo dosti manjši, kot so bili v lanskem letu obojestransko že itak določeni minimalni prejemki.

Nekatere pisarne se pritožujejo čez prisarniški zastoj vsled nekvalificiranih in površnih pisarniških moči. Ker je naš stan med sovrstnimi sloji še vedno najslabše plačan, prestopajo boljše strojepiske in bolje kvalificirani uradniki v boljše drugovrstne službe, naše pisarne pa se morajo mučiti z neizvežbanimi začetniki. Ti rabijo za življenje sicer ravno tako gori navedene minimalne prejemke, ne morejo jih pa pisarnam v taki meri odslužiti, kakor stalno in dobro kvalificirano uradništvo. Vsled tega trpijo nekatere pisarne opravičeno zgubo, ker nastavljajo take nekvalificirane moči brez društvene vednosti in jih vtihotapijo v naše vrste, ter nas prisilijo, da jih vežbamo, čeravno posamezniki često nimajo za ta sloj potrebnih predpogojev in ne moremo računati na njih trajno in vestno službovanje v našem stanu.

Da se je draginja od mesca septembra 1921 do danes pri večini najpotrebnejših predmetov že podvojila, ve vsak, ki mora v mariborskem okrožju živeti in bi bilo škoda pogrevati tozadevne statistične podatke.

Da vrednost krone ne odtehta več predvojnega krajcarja in da ista variira med vinarjem in krajcarjem, je tudi znana stvar.

Pri nakupu obleke pa današnja krona ne odtehta niti predvojnega vinarja več.

V odvetniških in notarskih pisarnah se zahteva od uradništva v kljub temu intenzivnejšega dela in celo več sposobnosti kot pred vojno. Naši izdelki niso slabši in manj vredni kot so bili pred vojno. Ako tudi prejemajo nekateri kolegi po K 6000, oziroma koleginje K 3000, bi odgovarjali ti prejemki predvojni plači le do visokosti 40 gold. oz. 20 gold., čeravno so znašale tozadevno predvojne plače 100—150 gold. oziroma 40—80 gold.

Pravo nadomestitev predvojne plače 100—150 gold. bi odtehtala današnja krona še le s zneskom 20.000 K in ono od druge kategorije od 60—80 gold. po današnji vrednosti krone zneskom 12.000 K, ker v tem razmerju moramo z našo plačo danes plačevati življenske potrebščine in obleko.

Za isto delo v predvojnem času dobivamo torej komaj peti del onega ekvivalenta, ki se je neprisiljeno poprej izplačeval v srebrnih kronah. Da je temu v prvi vrsti kriv zastareli tarif, smo že zadnjič posebej poudarjali.

Odbor se ni smatral dovolj kompetentnim, da bi bil na splošno zahtevo že v tej seji sklenil zvišanje plač do one mere, ki je z ozirom na zaposlenje, današnje draginjo in malenkostno vrednost plačilnega sredstva danes opravičena.

Čakamo še spremembe odvetniških in notarskih tarifov. Ako ta v kratkem ne izide, bode združeno pisarniško osebje celega mariborskega okrožja v kratkem času na posebnem zborovanju prisiljeno, ne glede na tarif, skleniti prepotrebne odločilne korake.

Za danes opozarjamo gg. šefe na naše težavno stališče ter

zahtevamo

z vso odločnostjo, da vsi gg. šefi brez izjeme zdnem 30. junija 1922 izplačajo že v resoluciji od 24. februarja 1922 vsemu uradništvu po njih kategorijah določene minimalne plače K 6000 oz. K 3000.

Društvo odvetniških in notarskih uradnikov Maribor.

Poziv!

Gospode naročnike (šefe in tovariše (-ice) prosimo, da nam dopošljejo naročnino za naš list vsaj za vse do sedaj prejete številke, da moremo tudi mi izpolniti svoje dolžnost nasproti tiskarni.

Od gospodov tovarišev pričakujemo toliko stanovskega čuta, da bodo list, ne samo sprejemali, marveč tudi svoje edino stanovsko glasilo gmotno podpirali. Vsak razumnik mora uvideti, da list ne more izhajati, ako naročniki ne plačujejo naročnine, člani organizacij pa mu ne pošiljajo člankov ali vsaj poročil o vsakdanjem gibanju te ali one pisarne.

Mislimo, da ne bode nobenega, ki bo čakal, da bi bili primorani ga dregati s dopisnicami in pozivi, temveč, da bo vsak prostovoljno in takoj izpolnil svojo dolžnost.

Ponovno pozivlja uredništvo našega stanovskega glasila vse tovariše in tovarišice, da nam pošiljajo večje ali manjše članke, tikajoče se naše organizacije ali postopanja tega ali onega šefa napram svojemu uradništvu in, da nam ta ali oni dopošlje tudi kak zanimiv slučaj iz pisarniške prakse, vse to nam bo dobro došlo za stanovsko glasilo.

Niti politični listi ne bi mogli izhajati, ako ne bi imeli svojih dopisovalcev. Kako pa naj izhaja stanovsko glasilo, ako nima poročevalcev?

Že večkrat smo poudarjali, da ni treba, da je dopis za naš list že perfektno, zadostuje nam le glavna misel posameznika, katero bode potem uredništvo v tem smislu razširilo in članek spopolnilo za naš list.

Ni se treba sramovati, ako eden ali drugi ne pošlje popolnoma za tisk sposobnega članka, ker kakor rečeno smo zadovoljni, da dobimo le glavne misli in predloge posameznika v uporabo.

Kako se bojijo šefi naše organizacije v Julijski Krajini!

(Dopis po poizvedbah iz Trsta.)

Naše strokovno društvo je predložilo dne 6. maja t. l. gg. odvetnikom v Trstu na roke g. dr. Wilfana spo-

menico, s katero je prosilo, da naj bi se uredilo praznovanje raznih sodnih, cerkvenih in državnih praznikov, ter da naj bi se uvedla takozvana »angleška sobota« s 1. junijem t. l. in bi trajala do 30. septembra. G. dr. Wilfan je smatral prošnjo odvetniških uradnikov za umestno ter je storil vse, da bi se stvar uredila četudi ne popolnoma po želji uradnikov. Vendar ima tudi on nekaj kolegov, ki pa niso tukajšnji domačini, ki tako ureditev niso smatrali za potrebno. Gg. odvetniki so se enostavno obdali s popolno molčečnostjo ter niso na spomenico dali društvu nikakega odgovora. Uradniki pa so smatrali ta molk za pritrditev, ter so na svojem sestanku dne 1. junija sklenili, da od 1. junija do 10. septembra t. l. ne pridejo ob sobotah popoldne v pisarno, in da se bodo držali praznikov, ki so jih v spomenici navedli. Obenem pa so ta sklep naznačili gg. odvetnikom. Mimogrede bode omenjeno, da uradniki niso prav ničesar drugega zahtevali, nego ono, kar so že toliko let poprej imeli, in za kar bi bila v sedanjih razmerah potrebna le pritrditev.

To vam je bil 3. junija t. l. pravcati ogenj v strehi! Nekateri odvetniki so se spravili na svoje uradnike, ter jih začeli zmerjati z različnimi priimki, češ da so vedeli za odgovor, drugi so smatrali za potrebno zagroziti uradnikom in uradnicam, da jih takoj odslovijo iz službe, ako v soboto popoldne na pridejo v pisarno, tretji so se na vse mogoče načine zvijali, samo da ne bi dali odgovora odboru društva, ki jim je seveda trn v peti. Prvo nahušenje je seveda bilo namenjeno odbornikom pripravljalnega odbora, češ kdo mu je dovolil prostore za sestanek, in kdo je sploh dovolil odvetniškim uradnikom in uradnicam v Trstu, da mislijo tako kakor vsi pametni ljudje. Gg. odvetniki hočejo sploh zatreti vsako gibanje odvetniških uradnikov, ter želijo, da je uradništvo tako nesložno, kakor so oni sami. Mislimo, da je za gg. odvetnike zadosti slabo spričevalo, če se v enem mesecu ne morejo zbrati, ter sporočiti par vrstic slovenskemu društvu, ki jih prosi in ne zahteva. Omenjamo, da vzlic obljubi od strani predsednika »Pravnika« g. dr. P. . . . še danes nimamo odgovora.

Gg. odvetniki v Trstu! Tu Vam moramo pa že povedati, da smo tudi mi nekaj poskusili v vojni, da smo se tudi mi naučili, da je moč v organizaciji. Če Vas je društvo s svojo prošnjo tako nemilo dirnilo, potem pa vedite, da se bode morali še večkrat vznemiriti, ko Vam bo društvo bovedalo, v kakih smotnih stiskah puščate svoje uradništvo, kako ga izmозgavate in kako skopuško mu delite mesečno plačo. Radi prošnje grozite svojim uslužbencem z odpustitvijo iz službe, namera, ki ni ravno častna za Vas. Mi smo ponižni, ker nas silijo v to razmere, v katerih se nahajamo sedaj v Trstu (pomajnkanje dela, brezposelnost i. t. d.), vendar smo pa prepričani, da bodo prišli tudi za nas bolji časi, ko bodo vsi gg. odvetniki videli v svojem uradništvu trpine, ki poleg dolžnosti zaslužijo malo pravic. Moramo omeniti, da nas smatrajo za »uboge pare« le nekateri slovenski tržaški odvetniki, mej tem ko je večina od njih in sicer mlajših drugačnega mnenja. »Rebus sic stantibus« čakamo odgovora na svojo prošnjo. Ko ga dobimo, si bode mo dovolili sporočiti ga našim čitateljem.

Poturica hujši od Turčina.

(Dopis iz Julijske Krajine.)

Oni tovariši, ki so svoj čas službovali po odvetniških pisarnah v sedanji Julijski Krajini, dobro vedo, da bidejo odvetniški in notarski uradniki v Julijski Krajini oster boj za svoj obstanek, da pa se morajo bojevati tudi za narod odnosno za pravo svojega jezika. Razumljivo je torej tembolj dejstvo, da so odvetniški in notarski uradniki ravno sedaj čutili živo potrebo skupne organizacije, ko hočejo razni Perišiči izgnati iz sodnih

uradov naš ljubljani slovenski in hrvatski jezik. Naše ljudstvo je na številnih zborovanjih v Sežani, Postojni, Ajdovščini, Jelšanah in Trnovem povzdignilo svoj glas za pravo našega jezika ter dalo razumeti, da smo sicer miroljubno ljudstvo, ki hoče spoštovati le zakone, ki nam jih nalaga država, koje državljani smo sedaj postali, da pa si ne pustimo kratiti pravic do svojega materinega jezika, kakor in kadar bi se to zljubilo kakemu Perišiču in drugovom. Naj se mi ne predbaciva, da sem vzlic svoji želji po strokovni organizaciji zavozil na politično pot, ker imajo o jeziku razpravljati bolj poklicani faktorji v političnem življenju v naši domovini, nego sem jaz, moram pa odločno izjaviti, da je in bode jezikovno vprašanje za nas življenskega interesa, kajti prepričan sem, da bi se i nam zelo huđo godilo v slučaju, da se izpodrine iz naših sodnij slovenski jezik in vsili samo italijanski.

Brez dvoma je naše uradništvo dobro podučeno o poteku boja za slovenski in hrvatski jezik na sodiščih v zasedenem ozemlju, vendar mislim, da koristi naši stvari, ako se ponovno navedejo posameznosti o takih in enakih neprilikah tudi v našem strokovnem glasilu.

Da se dobro razume korak, ki ga je napravil predsednik kr. civilne in kazenske zborne sodnije v Trstu, Hrvat-dalmatinec Perišič, je treba nekoliko poseči v predzgodovino. Takoj po okupaciji so nekatera okrajna sodišča posebno v Istri odgovarjala na slovenska vprašanja v laškem jeziku z ironično pripombo, da naj enkrat nehajo se posluževati slovenskega in hrvatskega jezika. Tako je odgovoril pisarniški oficijal Šajin (pristno laške ime?) od kr. civilne preture v Poreču na neko slovensko pisano urgenco pisarni, v kateri službuje pisec teh vrst, z dodatkom, »da v Poreču nimajo ne časa in ne volje, da bi si nabavili besednjak za slovenski jezik, in da v bodoče ne bode on, oficijal Šajin, odgovarjal na slično pisana vprašanja«. Od kr. civilne preture v Bujah je dobila pisarna vrnjen nerešen nujni zemljeknjižni predlog z mnogimi prilogami in z motivacijo kr. okrožnega sodišča v Pulju, da slovenski in hrvatski jezik nista več »lingua di foro«. Sicer bi ta stvar ne bila tako huđa, če bi ne bile zgoraj imenovane sodnije nikoli uradovale v slovenskem oziroma v hrvatskem jeziku, in ako bi bili vsi dosedanji spisi rešeni v blaženi italijanščini. Temu pa ni bilo tako, ampak so isti sodniki sedaj podpisani, kakor so bili svoječasno na slovenskih sklepkih. Zgoraj omenjenih zafrkacij ni sprejemala samo ena odvetniška pisarna, ampak splošno vse, ki so imele posla s sodnijami v Istri, in to že v času pred aneksijo; po aneksiji pa je seveda postalo še huđe, ker je menda tukaj dovoljeno vsakemu uradniku, da sme izdajati sklepe in diktirati zakone proti rabi slovenskih jezikov. Pritožbe niso pomagale, in večina odvetniških pisaren v Trstu je trpela ogromno škodo, ker jim je bilo mnogo tako vrnjenih dokumentov vničeni povodom znanih izgređov 13. julija 1920.

Neposredni povod za izdanje znanega fermana g. Perišiča pa je bila neka razsodba kasacijskega sodišča v Rimu, glasom katere ima kr. civilna pretura v Kopravo pravico zahtevati, da se morajo tožbe vlagati v italijanskem jeziku. Bivši sodni svetnik, sedanjí odvetnik dr. Pestotnig (Italijan!) je zmagal v tem oziru proti slovenskemu odvetniku dr. Jos. Agneletto-tu.

G. dr. Ante Perišič (sedaj Cav. Dr. Perissich), ki je ob prevratu zprosil za mesto v Jugoslaviji, je sklical sodne svetnike na pogovor, na kar je izšel sklep, da se s 1. aprilom ne bodo več sprejemale vloge v slovenskem jeziku. Ker se je splošno smatralo to za aprilsko šalo, je g. predsednik podaljšal rok do 1. maja t. l. Mej tem pa se je dvignilo naše ljudstvo in zahtevalo zakonito ureditev tega vprašanja, in s 24. aprilom je bil tudi ta sklep suspendiran na veliko jezo dr. Perišiča. Može se nam je smilil, ko smo ga videli opeharjenega za medajlo in grozno razjarjenega, tako da je pozabil obvestiti svoje svetnike in uradnike, da je njegov sklep suspen-

diran. Takoj 1. maja se je namreč vršila razprava, pri kateri sta hotela oba slovenska odvetnika razpravljati v slovenskem jeziku, na kar jih je svetnik dr. Lucich opozoril, da ne dovoli razprave v slovenskem jeziku. Ker odvetnika le nista odnehala, je svetnik dr. Lucich pozval stranke, da si imenujejo druge pravne zastopnike. Seveda so bili storjeni vsi potrebni koraki, da tudi svetnik Lucich ne bo imel prav. Tako je za sedaj žalostno končala afera dr. Ante Perišiča, hrvatskega odpadnika. Svet pa se tudi tokrat ni podrl, kakor je ostal še pozneje na svojih temeljih, ko je kraljica Jelena govorila z ljudstvom v srbo-hrvatskem jeziku. Dr. Ante Perišiča je doletela dvojna smola: prvič mu je spodletelo kavalirstvo oziroma komendantstvo, drugič ga bo pa poznal širši svet kot renegata, ki se ne priporoča posebno za kako mesto v Jugoslaviji.

Kak je bil naš program?

Vsaka stavba mora imeti podlago ali fundament, na katero se zida. Tako tudi vsaka stranka ali društvo, ki se ustanovi. Pa tudi časopisje, katero izdaja ta ali ona stranka ali društvo, mora imeti smernice ali program, na katerih deluje. Vsled tega bode marsikaterega naših tovarišev (-ic) zanimalo vedeti smernice ali program, s katerim je stopila naša prva organizacija — društvo odvetniških in notarskih uradnikov v Celju — pred svoje uradništvo in šefe s izdajo lastnega glasila »Slovenska pisarna«, leta 1899.

V prvi številki, izišli maja 1899 najdemo nastopni program:

»List bavil se bode izključno s položajem in razmerjami odvetniških in notarskih uradnikov v pisarni in izven iste: skušal bode zasledovati ravnoiste smeri, katere si je stavilo društvo odvetniških in notarskih uradnikov. Naloga mu bode doseči sporazumljenje med delodajalci in delavci glede na prepotrebno organizacijo uradnikov in zakonodajno rešitev iste na skupno korist.

Politika je izključena; le narodna vprašanja, v kolikor zadenejo ravnopravno reševanje ulog in sploh uradovanje pri oblastvih, dalje postopanje naših odvetnikov, notarjev in koncipientov v tem pogledu, morejo biti od slučaja do slučaja tudi predmet glasilu.

Posebne važnosti pa bode vzgoja in izobrazba uradnikov v strokovno-pisarniških stvarih, zlasti z ozirom na enakomerno uradovanje, in pa v slovenskem tesnopisu; za pouk v poslednej stroki obljubil nam je svoje sodelovanje posp. profesor A. Bezenšek v Plovdivu.

Obigali se bodemo vsake nedostojne polemike in osebnosti, katere morejo skupni stvari le škodovati in mržnje proti delodajalcem vzbujati. Za posamezne slučaje bode društvo samo skušalo tekom organizovanja ustanoviti si primeren inštitut razsodništva.

Konkretirati hočemo svoj program v sledečih točkah:

1. Organizacija odvetniških in notarskih uradnikov na narodni podlagi;
2. Delovanje na zakonodajno rešitev njih stanovskih razmer, v prvi vrsti zavarovanje za starost in onemoglost;
3. Posredovanje med delodajalci in uradniki na skupno korist, zlasti z ozirom na službovanje ter v.

svrhu dosege prave narodne organizacije in zakonodajne rešitve iste;

4. Vzgoja in izobrazba uradnikov v pisarniških stvarih in v tesnopolju;

5. Pospeševanje rešitve načela ravnopravnosti pri oblastvih in enakomernosti uradovanja v pisarni.

Vse delovanje stremi toraj v prvi vrsti po pravični rešitvi organizacije uradnikov zakonodajnim potom, v kateri edino zamore pridobiti si naš stan ugled in veljavo v pisarni sami in izven iste v človeški družbi sploh. Ako dosežemo tako organizacijo, mogel si bode tudi naš mili narod šteti v dobro pridobitev, da je vzdignil iz bede in ukrepil stan, kateri pri svojih bornih močeh z udeležitvijo v narodnem vinogradu, kakor pri sokolstvu, pevskih, zabavnih in drugih društvih, več stori kakor marsikak drug stan. Zato smo naredili glasilo žeslo: »V organizaciji moč in veljava!«

To je načrt našega glasila, s katerim s upamo stopiti pred svet in oči svojih delodajalcev. Upajmo, da bode zgradba, kateri je tak načrt za podlago, pravičnost in zakonitost, svoje dni odsevala poleg drugih narodnih podjetjih širom naše krasne domovine. V to nam pomagaj Bog!

Točke programa izvajali bodemo polagoma v posameznih številkah na kratko in v glavnih potezah.

Če premotrino naše sedanje delovanje naših organizacij, vidimo, da delujejo v smislu tega programa, da skušajo istega še izpopolniti in uresničiti posamezne točke tega programa, v kolikor ni že izpolnjen oziroma še niso njega posamezne točke dosežene in izbojevale.

Sicer se pa povrnemo v eni prihodnjih številka zopet k temu programu.

„Organizator“.

Pod tem naslovom je izišla v mescu maju t. l. prva številka stanovskega glasila privatnih nameščencev Slovenije v Ljubljani. Mi pozdravljamo nov stanovski list s željo, naj bi redno shajal, naj bi zadobil mnogo čitateljev od vseh strani privatnih nameščencev.

Ravno na polju izobrazbe in organizacije privatnih nameščencev se je med nami do sedaj mnogo premalo storilo. Naše stanovsko gibanje je še v povojih. Koliko tovarišev raznovrstnih stanov našega privatnega poklica še tava brez cilja in brez vsake organizacije med nami. V tem pogledu so nam lahko za vzgled močne organizacije manuelnih delavcev. Mnogo naših tovarišev se hlapčevsko giblje po nazorih vsakokratnega delodajalca, ker nima nikakega stika z organiziranimi tovariši.

Nekaj takih nameščencev šteje še tud naš odvetniški in notarski sloj v področju mariborske oblasti. V okvirju ljubljanske oblasti pa ima »Organizator« že več hvaležnega polja, kar se tiče naših strokovnih tovarišev.

Nekdaj je cvetelo delovanje samostojnega društva odvetniških in notarskih uradnikov v Ljubljani in vsi smo zrlj tja, ter se zanašali na blagodejno delovanje glede našega stanu, ki smo ga pričakovali od naše prestolice iz sredine bele Ljubljane. Žal da so naši upi splavali po vodi.

V Uradnem listu smo letos čitali, da je bilo to društvo od naše vlade razpuščeno, ker že del časa ni delovalo.

A tudi kot skupina zasebnega uradništva v Ljub-

ljani, se naši ljubljanski tovariši niso izkazali s delavnostjo.

Po naši zadnji statistiki smo ugotovili, da životari v tej skupini samo okrog 25 članov, kar je vsekakor sramota za naše stanovske tovariše v ljubljanski oblasti.

Na zborovanju zveze v Ljubljani dne 28. 5. 1922 se je zopet pojavilo odposlanstvo ljubljanskih odvetniških in notarskih tovarišev in mi upamo, da se bode na bivšem Kranjskem zopet oživelo živahno društveno življenje naših stanovskih tovarišev.

Želimo, da nas uveri o tem novo glasilo »Organizator« in to v prav kratkem času.

Novo glasilo toplo priporočamo vsem našim in sorodnim tovarišem.

Ne pljuvajte v lastno skledo.

Če poslušaj pri razpravah pogovore navzočih odvetnikov, se vedno čuje tarnanje, da sodniki odmerjajo preslabo nastavljene stroške i. t. d.

Kadar zahteva ena ali druga naša organizacija za svoje člane povišanje plač, se zopet začuje ono zgoraj navedeno tarnanje, da ni dohodkov, ker sodniki preslabo odmerjajo stroške.

Če se pa najde bela vrana med sodniki, da res uvažuje pravilno trud in delo zastopnika in na to tudi temu primerno prisodi stroške, že prevlada zavist nasprotnikovega zastopnika in pa poželenje, si zopet s rekurzom prislužiti par kronc zaradi previsoko odmerjenih stroškov. Odvetnik, ki take rekurze sestavlja, bodisi iz lastnega nagiba ali po naročilu stranke ne pomisli, da s tem svojim korakom vduši v kali vsako boljšo odmero stroškov odvetniškemu stanu sploh in ne le samo enemu odvetniku.

Čul sem sodnika, ki je rekel, saj je vsaka boljša odmera stroškov pri vladajoči zavisti odvetnikov nemogoča; ako se pri odmeri ne držim strogo odvetniškega tarifa, že prihrumi od nasprotne strani rekurz radi previsoko odmerjenih stroškov.

Ta praksa nekaterih odvetnikov je čisto nelogična in izpodkopava pri sodnikih tla dobre odmere stroškov. Tukaj navedem v ilustracijo tega članka sledeči slučaj:

B. K. je vložil pri okrajnem sodišču v Mariboru sodno odpoved zaradi stanovanja proti M. R.; slednji je vložil ugovore in pri razpravi je bila sodna odpoved razveljavljena in tožitelj obsojen na povrnitev stroškov.

Sodnik je priznal za poduk 100 K, za sestavo obsežnih ugovorov 500 K in 400 K za razpravo.

Proti tej odmeri se je tožitelj pritožil na okrožno kot utočno sodišče v Mariboru. Ker njegov mariborski odvetnik menda ni hotel podpisati rekurza in si tožitelj tudi ni upal dobiti v Mariboru odvetnika, ki bi napravil ali vsaj signaliral rekurz zaradi previsoko odmere — čeprav je v Mariboru dovolj odvetnikov — je šel poskusit svojo srečo v Celje in res je našel tam odvetnika Dr. J. H., ki je utok napravil in vložil.

Okrožno sodišče je pa utok kot neutemeljen zavrnilo, češ, da pri odpovedi se ni vedno ozirati na označeno vrednost spora, ker je ista za stranki v gotovih slučajih veliko večje vrednosti, temveč na trud in zamudo časa fer kakovost in temljitost dela.

Gospodi odvetniki, ne pljuvajte s takimi rekurzi v svojo lastno skledo, temveč imejte vedno pred očmi le dobrobit celokupnega odvetniškega stanu in ne samo svoj lastni žep.

Fr. Moškon.

Več solidarnosti.

Neko društvo slovenskih odvetniških in notarskih uradnikov je priobčilo v Slovenskem Narodu št. 110 z dne 14. 5. 1922 sklep svojega zborovanja z dne 20. 4. 1922 te le vsebine: »Odvetniško in notarsko uradništvo odločno vstraja pri zahtevi najnižnjih letnih temeljnih plač, ustanovljenih v resolucijah z dne 23. aprila 1919, ki znašajo: a) za odvetniške in notarske kandidate-začetnike 2400 Din. in po vsakem letu pisarniške prakse povišanje za 600 Din. doseženega letnega zneska 4200 Din. b) za pisarniške vodje začetkom 2400 Din. in vsakih pet let v tej lastnosti dovršene službe povišek za 600 Din. do 50. starostnega leta, c) za stenografe in strojepisce začetkom 1200 Din. po prvem letu povišek za 240 Din. in potem vsakokrat po treh letih službovanja v tej lastnosti povišek za 120 Din., dokler doseže temeljna plača svoto 2400 Din. d) za strojepisce začetkom 960 Din. in vsakokrat po triletnem službovanju povišek za 240 Din., dokler doseže temeljna plača znesek 1440 Din. Te zahteve so se sporočile odvetnikom in notarjem. Z ozirom na današnjo draginjo zahteva odvetniško in notarsko uradništvo k spredaj določenim temeljnim plačam začasno za pod I. a) in b) navedeno kategorijo 1250 Din., pod I. c) navedeno kategorijo 650 Din. in pod I. d) navedeno kategorijo 500 Din. mesečne draginjske doklade s pridržkom, da se ta doklada vsako četrtletje revidira in sorazmerno s obstoječimi cenami življenskih potrebščin zviša ali zniža. Glede ostalih zahtev vstraja uradništvo začasno pri sporazumu med šefi in uradniki od mesca julija 1919.«

Ta sklep je vsega vpoštevanja in razmotrivanja vreden. Radi tega bi moral vsak šef in uradnik v prvi vrsti vedeti, katero društvo je to sklenilo in na podlagi kakšnih dogovorov in garancij bazira ta sklep. Važno je zlasti vedeti, ali je dotično društvo izvajalo konsekventno resolucije z dne 23. aprila 1919 in so li te resolucije šefi dotičnega okoliša v polnem obsegu priznali in ali je bilo uradništvo deležno vseh onih dobrot, ki jih sklep navaja.

Mi vemo, da obstoji v Ljubljani strokovna skupina odvetniških in notarskih uradnikov Društva zasebnega uradništva, ki ima prav pičlo število teh članov in žali Bog dosedaj ni moglo pokazati nikakih uspehov. Nadalje obstoji v Celju samostojno društvo, ki je že v Jugoslaviji št. 278 z dne 13. novembra 1921 priobčilo sličen sklep kot je gornji in slednjič obstoji v Mariboru naše društvo s I. skupino v Ptujju. Naše društvo je dosedaj po številu najmočnejše in izdaja tudi skupno stanovsko glasilo »Odvetniška pisarna«. Obstoj kakega sličnega drugega društva v Sloveniji nam pa ni znan.

Društvena disciplina bi zahtevala, da se tako važne sklepe sporoči vsem sorodnim društvom, zlasti pa strokovnemu glasilu Odvetniška pisarna, da organizacije delujejo vsaj v glavnih vprašanjih solidarno.

Mi smo v marčevi številki Odvetniške pisarne priobčili resolucije, sprejete na našem zborovanju z dne 24. februarja 1922 v Mariboru ob soglašanju celjskega društva in ptujjske skupine, ki zahtevajo med drugim izplačilo minimalnih mesečnih prejemkov z dnem 1. 3. 1922 za dovolj kvalificirane koncipiente in priznane pisarniške ravnatelje K 6000, perfektne strojepisce K 3000, za ostalo uradništvo sorazmerno višje plače, kot dosedaj in sicer brez pogojnno ne glede na zvišani tarif.

V isti številki smo poročali, da je vsled društvene intervencije v Mariboru dosegla prva kategorija povišanje na K 5000 do K 5800, druga kategorija na K 2400

do K 2600. Danes poročamo, da se je te številke v nekaterih pisarnah že prekoračilo in da dogovori trajajo dalje do popolnega uresničenja gornjih naših resolucij.

Ustanovitev temeljnih plač in premikajoče draginjske doklade zahteva pred vsem stalnost uradništva, kvalifikacijo in splošno organizacijo vsega uradništva po vseh odvetniških in notarskih pisarnah.

Ta predpogoj naše društvo — da si šteje lepo število discipliniranih članov — dosedaj vključ vsemu prizadevanju še ni moglo izvojevati, vsled česar bi za sedaj po našem mnenju tudi vsi taki sklepi, kot jih priobčuje neko nam neznano društvo odvetniških in notarskih uradnikov v Slovenskem Narodu, ostali le na papirju in brez praktične vrednosti.

Ker bi morda kak odvetniški ali notarski uradnik sumil, da je naše društvo z objavljenim sklepom v zvezi in bi hotel naš odbor dolžiti, da ima dvoični »Janus-ov« obraz, konstatira odbor, da z dotičnimi sklepi, ki uradništvo samo bega, ni v nobeni zvezi.

Želeti je, da so vse sorodne organizacije v tesnih stikih ter si medsebojno javljajo svoje sklepe, ali pa, da jih vsaj pošljejo strokovnemu glasilu Odvetniška pisarna, zlasti že take, ki nastopajo pod imaginarnim imenom »Odvetniško in notarsko uradništvo«.

Mi bomo nadaljevali predpriprave za ustanovitev temeljnih plač in premikajoče doklade in kadar bode naše pripravljeno delo do gotove točke vspelo, bomo o tem na plenarnem zborovanju vsega uradništva mariborskega okrožja sklepali ter tozadevno sklicali anketo s zastopniki odvetnikov in notarjev. Da bode ta dan čim preje prišel, je ležeče na uradništvu samem, da se tozadevno vsak sam izobrazuje, zlasti pa pristopi našim organizacija ter pomaga dejanski uresničiti naše skupno stremljenje, ki sicer ob nesolidarnosti ostaja le — bob v steno — pobožna želja vsacega posameznika.

Do takrat se naj drži uradništvo mariborskega okrožja resolucij od 24. februarja 1922 objavljenih v marčevi številki našega glasila in bodočih naših skupnih sklepov, ki jih bomo prizadetim direktno razpošiljali ter v prvi vrsti objavljali v našem stanovskem glasilu.

Vesililo bi nas sicer, ako ima katera organizacija v objavljenem smislu že dosežene predpogoje. Vključ temu pa na tem mestu izjavljamo, da ostane v smislu soglasnega odborovega sklepa z dne 17. 6. 1922 do nadaljnjih naših ukrepov za mariborsko okrožje pri naši resoluciji od 24. februarja 1922, po koji dobivajo koncipienti in pis. ravnatelji mesečni minimum K 6000 in strojepiske K 3000. Gori omenjeno društvo pa prosimo, da nam sporoči svoj naslov in način predpriprav ter rezultat tozadevnih dogovorov s šefi, na podlagi kojih je moral vsekakor dozoreti v Slovenskem Narodu objavljeni sklep z dne 20. aprila 1922.

Društvo odvetniških in notarskih uradnikov, mariborskega okrožja.

Blagajnik: Predsednik: Tajnik:
Franjo Moškon. Dragotin Gilčvert. Josip Čilenšek.

Ali je organizacija potrebna?

Že v drugi številki našega lista smo opisali v članku »Naša preteklost« boj za doseg nedeljskega počitka in penzijskega zavarovanja za starost in onemoglost.

Po dolgem boju in trudu smo dosegli nedeljski počitek v odvetniških in notarskih pisarnah za Štajersko, Kranjsko in Primorsko in se je nedeljski počitek izvajal tudi povsod do izbruha vojne po zaslugi naših organizacij, ki so obstojale v Celju, Ljubljani in Gorici.

V Gorici, menda tudi v Trstu nismo imeli le nedeljski počitek, temveč je bilo še prostih nekaj popoldne v letu, kakor na pustni torek, na velikonočni torek, na silvestrovo in še par drugih.

Po izbruhu vojne so prenehale naše stanovske organizacije v Ljubljani kot samostojno društvo — in

v Gorici. Ustanovila pa se je nova organizacija — društvo odvetniških in notarskih uradnikov v Mariboru — in njena prva skupina v Ptuj.

Kar se tiče izvajanja nedeljskega počitka, se to ne godi konsekventno, vsaj v nekaterih pisarnah. Tako prihajajo šef kakor eden ali drugi uradnik v pisarno in je ista tudi odprta za stranke. Tako postopanje je pa nedopustno, kakor hitro se izvaja nedeljski počitek, ker je tako postopanje škodljivo napram drugim pisarnam. Če eden ali drugi hoče ob nedeljah sedeti v pisarnah in delati, mu tega ne more nikdo zabraniti, ali to se mora vršiti pri zaprtih vratih, nikakor pa ni ob nedeljah in praznikih odvetniška ali notarska pisarna na razpolago strankam. Ta običaj vidimo posebno v treh pisarnah v Mariboru in sicer dr. L., dr. M. in dr. J., posebno slednji ne pozna praznikov in uraduje dosledno s svojo uradnico v pisarni.

Poglejmo si pa danes Trst in Gorico, kjer ni naših organizacij. Kakor smo že povdarjali, se je tudi tukaj pred vojno izvajal nedeljski počitek. Po preobratu so odvetniki in notarji na Primorskem porabili priliko in odpravili nedeljski počitek in s tem uničili trud in boj prejšnjih naših organizacij. Ker ni bilo v Trstu in Gorici več naših organizacij, je postalo naše uradništvo zopet čisto brezpravno, prepuščeno šefu na milost in nemilost, kakor se je to godilo pred 25 leti, ko smo se šele začeli organizirati. Da je temu tako, izhaja jasno iz dopisov, ki jih dobivamo iz Julijske pokrajine.

Iz Gorice same sicer prejme naše društvo le redke odgovore na naša tozadevna vprašanja, iz česar bi sklepali, da se izjemoma godi našim tovarišem tam prav dobro, a vendar dvomimo o tem. Vse drugače se pa gibljejo odvetniški in notarski uradniki v Trstu in okolici. V Trstu ustanavljajo svojo lastno organizacijo ali društvo, ki bo priborila tovarišem izgubljeni nedeljski počitek in zboljšanje njihovega gmotnega stanu.

Iz vsega tega se lahko učite tovariši in tovarišice, ne le v Julijski pokrajini temveč tudi v Jugoslaviji, da brez lastnih organizacij ni zboljšanja našega stanu. Le ako bomo imeli svoje lastne in neodvisne organizacije (društva), bomo vsestransko napredovali in gg. šefi nas bodo tudi upoštevali. Da pa bodo naše organizacije močne in sposobne za boj v doseg naših ciljev, je dolžnost vsakega odvetniškega in notarskega uradnika ali uradnice brez izjeme na starost in politično opredeljenje, da je član one stanovske organizacije, v področje katere pač spada. Samo potem lastne organizacije si bomo ne le ohranili, kar smo si že priborili, temveč bomo korakali od uspeha do uspeha.

Zaradi tega Vam kličemo vsem, ki še niste pristopili tej ali oni naši organizaciji, da to takoj storite, in podpirate društvo gmotno in duševno.

Tovarišem v Julijski krajini pa kličemo: Le naprej po začetni in začrtani poti in zmaga bo Vaša.

V slogi in delu je naš napredek in moč! Fr. M.

Uredba osrednje vlade.

191.

Naredba ministra za socialno politiko, s katero se izpreminjajo plačilni razredi za pokojninsko zavarovanje nameščencev v Sloveniji in Dalmaciji, Ur. l. z dne 26. junija 1922, št. 68.

Ker je znašal leta 1921 povprečni znesek prejemkov zavarovanih pri »Pokojninskem zavodu na nameščencev v Ljubljani 4333 Din. določen na temelju pooblastitve člena 4. zakona o pokojninskem zavarovanju nameščencev za Slovenijo in Dalmacijo z dne 12. maja 1922. (»Službene Novine« št. 125) za pokojninsko zavarovanje nameščencev izza dne 1. julija 1922 plačilne razrede po tej naredbi ter odredjam, da se morajo začasne odredbe §§ 3., 8. in 33. zakona glasiti tako-le:

člen 1.

Plačilni razredi v drugem odstavku § 3. so ti-le:

Plačilni razred	Vštevni letni prejemki od Din.	do Din.	Zavarovni prejemki letno Din.
I. in II.	150	1080	600
III. in IV.	1080	1620	1200
V. in VI.	1620	2400	1800
VII.	2400	2880	2400
VIII.	2880	3480	3000
IX.	3480	4200	3600
X.	4200	5040	4200
XI.	5040	6000	4800
XII.	6000	7200	6000
XIII.	7200	8640	7200
XIV.	8640	—	9000

člen 2.

Znesek 6000 K, omenjen v § 8., tretjem odstavku, se zvišuje za prispevke, ki jih je treba plačevati izza dne 1. julija 1922, na 3000 Din.

člen 3.

Rente, omenjene v § 8., se dofočajo tako le:

V plačilnem razredu	Delna osnovna renta po 60 mesecih letno Din.	Popolna osnovna renta po 120 mesecih letno Din.	Stopnjevalni znesek po 120 mesecih letno Din.	Največji znesek invalidske rente po 40 letih letno D.
I. in II.	120	180	9	450
III. in IV.	240	360	18	900
V. in VI.	360	540	27	1350
VII.	480	720	36	1800
VIII.	600	900	45	2250
IX.	720	1080	54	2700
X.	840	1260	63	3150
XI.	960	1440	72	3600
XII.	1200	1800	90	4500
XIII.	1440	2160	108	5400
XIV.	1800	2700	135	6750

člen 4.

§ 31. se izpreminja ter se glasi:

V plačilnem razredu.	Mesečno Din.	Od tega odpade mesečno na službo tajnika Din.	na nameščencev Din.
I. in II.	6	6	—
III. in IV.	12	12	—
V. in VI.	18	18	—
VII.	24	21	3
VIII.	30	24	6
IX.	36	27	9
X.	42	29	13
XI.	48	31	17
XII.	60	35	25
XIII.	72	39	33
XIV	90	45	45

člen 5.

Ta naredba stopi v veljavo dne 1. julija 1922. V Beogradu, dne 3. junija 1922; št. 1108.

Namestnik ministra za socialno politiko,
minister za prosveto:

Pribičević s. r.

Opomba: Obširneje bomo poročali o tem zavarovanju v prihodnji številki.

Posredovanje služb.

Težka in nehvaležna je ta naloga. Pa bi lahko bila velika dobrota za šefe, uradništvo in za organizacije, ako bi jo vsak prav pojml. Pred vsem bi se gg. šefi ob vsaki spremembi uradništva morali pravočasno obratovati v prvi vrsti na strokovne organizacije za sprejem novega ali spremenjenega uradništva. Se le, ako organizacije ne razpolagajo čez dovoljno število kvalificirane uradništva, še le potem pridejo v poštev ponudbe od začetnikov, oziroma uskokov iz drugih stanov.

Pred vsem pa bi toplo polagali na srce vsem onim, ki iščejo služb, da se pravočasno obrnejo radi posredovanja na društvo. Društvo je tudi za to tukaj, da skrbi za sprejem osebja v take pisarne, kjer bodo zamogli posebniki v dotični pisarni vstrajati, se razvijati, zadobiti primerno kvalifikacijo za uvrstitev v gotovo kategorijo, da bode s tem ustrezno šefom in uradništvu in da bode vladala v dotični pisarni vkljub premembam osebja potrebna pisarniška disciplina in harmonija.

Ta cilj je nemogoče doseči, ako šef iz katerega koli razloga odslovi uradnika ali uradnico stante pede iz pisarne ter za prvo silo sprejme spet drugo moč, ki se slučajno ponudi in ki slučajno nima druge službe.

Ob enem pa svarimo tudi tovariše in tovarišice pred predčasnim izstopom — brez pravilne odpovedi — razun posebnih v zakonu predvidjenih razlogov, koje pa ima član nemudoma društvu sporočiti.

Spremembe služb so se in se bodo vršile, vendar se mora to zgoditi obojestransko lojalnim, legalnim potom.

Najmanjši rok za spremembo službe znaša po zakonu 6 tednov.

Sprememba službe pa se mora izvršiti preiščljeno. To je v prid delodajalcu in delojemalcu.

Sicer bi se pa moralo obojestransko že pred odpovedjo misliti na službeno spremembo. Hipna odpoved — naj si ista izvira od te ali one strani — je sumljiva ter dotičniku ne more služiti v priporočilo.

Ako je dana nesposobnost, ako to zahteva ustroj pisarne — naj si bode že povečanje ali zmanjšanje pis. osebja — mora biti odpoved ali odslovitve obojestransko dobro preiščljena. Vsed tega se lahko pričakuje, da se bode dotični šef, kakor tudi nameščenelec takoj in še pred odpovedjo, obrnil na društvo za primeren nadomestek odnosno za primerno službo.

Principal dotične pisarne ima društvu navesti, kake sposobnosti zahteva od onega nameščenca, ki ga išče, kak delokrog in kako plačo mu namerava določiti.

Nameščenelec pa naj navede 1. rojstno leto, 2. šolsko izkazbo, 3. kje je dosedaj služil, 4. kako delo je opravljal, 5. kako plačo je v prejšnjih in zadnji službi prejemal, 6. število družinskih članov, in vzrok, zakaj službo sprejme.

Ako nam taki podatki pravočasno dojdejo, bomo v položaju, da se na primernem mestu pravočasno informiramo, ter da posredujemo v obojestransko zadovoljnost.

Bilježiti pa imamo v zadnjem času slučaje, ko so se šefi telefonično vprašali, ali imamo kako dobro strojepisko ali zanesljivega konceptnega uradnika za **takojšni** nastop službe na razpolago. Da bi zamogli tem željam ugoditi, bi morali nagovoriti kakega kolega ali koleginjo, naj takoj zapusti svojo slabo plačano službo ter jo zamenja z boljšo. To pa bi bilo protizakonito in društvene intervencije ne vredno.

Imamo pa tudi slučaje, ko je službo iskajoči uradnik ali strojepiska kratkomalo pustila na kolodvoru prtljago ter prišla k društvenemu vodstvu s zahtevo, naj se ji s **takojšnim nastopom** odkáže primerno službo.

Tudi takim hipnim zahtevam je takoj nemogoče ustreči. Uradniku ali strojepiski, ki morda ne odgovarja dotični pisarni tako, kakor to zahtuje nova moč, se samo radi te hipne ponudbe vendar ne more odpovedati, še

manje pa ga stante pede spoditi iz službe za to, da se sprejme brez informacije novo moč, ke se je očitvidno v skrajni sili ponudila.

Društvo je rade volje nameščencem in šefom na razpolago za posredovanje služb na zakoniti podlagi in pravočasno.

Radi tega naj vsak, ki namerava izvršiti spremembo, sporoči že pred odpovedjo potrebne informacije društvu, isto bode na ta način imelo pravočasno potrebno evidenco, imenik, informacije in zadostno število mest reflektantov, da bode moglo ustreči šefom in nameščencem.

Začetnike in uskoke iz drugovrstnih strok bode društvo le v toliko priporočalo, v kolikor ne bode možno preskrbeti nadomestka iz vrst že kvalificirane in organiziranega uradništva odvetniške in notarske stroke.

Vodstvo mariborske organizacije.

Društveno poročilo.

v odborovi seji Društva odvetniških in notarskih uradnikov mariborskega okrožja dne 17. junija 1922 ob 6. uri zvečer v posebni sobi gostilne pri »Klavnicu« v Mariboru.

Nai v z o č i :
 Gilčvert Dragotin, Dergas Stefan, Cilenšek Josip, Moškon Franjo, Polajniko Boleslav kot odborniki ter Zinka Ferjančič in Rafael Justin kot namestnika.

D n e v n i r e d :

1. Poročilo predsednika,
2. Blagajnikovo poročilo,
3. Regulacija plač z ozirom na draginjo,
4. Pristop k Zvezi društev privatnih nameščenecv Slovenije v Ljubliani,
5. Ptujška skupina,
6. Društveno glasilo »Odvetniška pisarna«,
7. Slučajnosti.

ad 1. Predsednik Dragotin Gilčvert poroča o društvenem delovanju od 1. 1. 1922 do danes. Prečita važnejše dopise, ki so došli v tem času na društvo in tozadavne odgovore.

Posebno pozornost je treba obrniti na notarsko pisarno v Brežicah. V tej pisarni šef do skrajnosti izkorišča svoje osebje. Pri zbiranju statističnih podatkov in vgovoditvi visokosti plač, ki jih plačujejo razne pisarne, smo dognali, da je vslužben pri notarju dr. Antonu Bartol v Brežicah starejši samostojen uradnik, ki gara svojemu šefu pod imenom »solicitator« ter dobiva zato mesečno plačo 1500 K.

Odbor konstatira, da ne pozna ne osebno ne drugače navedenega notarja in tudi ne dotičnega uradnika ter tvorijo podlago današnje dizku zije dobljene pisemne informacije.

Po teh informacijah je ta nesrečnež poročen ter ima skrbeti za otroke. Vkljub temu, da napravi samostojno vse delo, ki pritiče notarskemu konceptnemu uradniku in da šef pogodbe in predloge samo prečita in podpise ter pri tem prav lepo zasluži, se pusti ta živ stroj izkoriščati za borih 1500 K. Kakor se nam poroča je to nečloveško izžemanje vzrok, da se je ta uradnik moral zadolžiti pri usmiljenih ljudeh, da je zamogel preživeti sebe in družino.

Dolžnost vsake strokovne organizacije in zlasti Delavske zbornice je, da napravi konec takemu brezvestnemu izkoriščevanju uradništva od strani takih skrajno umazanih in breznačajnih šefov. Kjer ni uvidenosti ter vse lepe besede ničesar ne izdajo, tam se naj pograbi za gnojne vile, ter brez ozira na levo in desno raz meče tak smrdljiv kup pisarniškega gnoja, da bodejo posamezne plasti do dobra prepihane in razkužene po osvežajočem zraku, ki prihaja od razširjajočih se organizacij.

Vsaki strojepiski začetnici se mora danes plačati 1500 K do 2000 K, perfektni strojepiski 3000 K in konceptnim uradnikom 5000—6000 K ter tudi več, v Brežicah pa naj gara starejši samostojni uradnik pod zastarelom naslovom solicitor za 1500 K, kar bi odtehalo predvojne plače k večjemu do zneska 25 K.

Dasi dotični uradnik pripada Celjski organizaciji, je vendar čutilo naše društvo dolžnost, da opozori g. doktora Bartola na njegove dolžnosti napram svojemu uradništvu.

S priporočenem dopisom od 24. 5. 1922 smo v dostojni obliki razložili temu gospodu pravice in dolžnosti, ki vežejo uradništvo do šefa in obratno. G. dr. Anton Bartol, notar v Brežicah je v naše začudenje ta recom. dopis, ki je bil opečaten z našo štampiljo, zavrnil z lastnoročim podpisom »S e n e s p r e j m e: D r. B a r t o l.«

Ne vemo, ali je hotel ta gospod notar s tem dokazati svojo korajžjo proti strokovnim organizacijam, ali dokumentirati svojo »oliko« ali pa je hotel s tem posebej povdariti svoj absolutizem ter zahtevo po nezprosni servilnosti in izžemanju svojega pisarniškega osobja, ki naj še naprej vlada v njegovi pisarni?!

Organizacije še res nimajo one moči, da bi zamogle ukloniti take »vzor šefe« na tak način, da bi isti bili primorani dotično osobje obdržati in ga v smislu sklepov organizacij tudi plačati. Večina šefov sicer pametne sklepe upošteva ter se po njih tudi ravna. Kjer se pa posluje s terorizmom in krivico, mesto roko v roki z lojalno pametno uvidevnostjo, tam je naše orožje postalo topo. Nekaj pa nam tudi v takih slučajih ostaja. Dotični šef naj sam dela. Vsakemu takemu uradniku ali uradnici moramo priskrbeti službo v drugi pisarni in če je v to dovolj tehtnih vzrokov, tudi v pisarnah drugovrstne stroke.

Vsakega takega šefa pa se naj objavi v časopisih, da se bože znalo uradništvo ogibati takih pisarn, ki so le v nesrečo dotičniku, ki zabrede v tak urad. Notarsko zbornico pa opozarjamo na njenega člana g. dr. Antona Bartola in na okolnost, da tako ravnanje s svojim uradništvom nikakor ni primerno sredstvo, da bi služilo v povzdigo notarskega ugleda in pisarniškega blagostanja.

Ta slučaj nam jasno kaže, da imamo iskati zavetje v organizacijah, ker med organiziranimi in discipliniranim uradništvom bi morali biti taki žalostni slučajji sploh izključeni.

Ko je predsednik še poročal o otvoritveni seji v Delavski zbornici dne 8. 1. 1922 (glej obširno poročilo v marčevi številki »Odvetniška pisarne«) ter o drugi seji dne 19. 3. 1922 v Ljubljani je odbor poročilo soglasno odobril, ter predsedniku in tajniku naročil, da zlasti ukreneta potrebno glede pisarniškega obsjoja notarja dr. Bartola.

ad. 2. Blagajnik Fraňjo Moškon poroča o blagajniškem gibanju od 1. 1. 1922 do 17. 6. 1922.

A. Blagajniški promet:

I. Dohodki:

1. Stanje blagajne dne 30. 12. 1921	1.269.64 K
2. mesečnina od 1./1.—17./6. t. l.	5.368.—
3. podpornina	3.680.—
4. naročnina lista od 1. 1. 1922—17.6. 1922	12.238.—
5. prispevek za tiskovni fond mariborskega društva odv. in not. uradnikov	2.000.—
6. dvig v poštni hranilnici	1.900.—
skupaj	26.455.64 K

II. Izdatki:

1. v Posojilnici naložil 3200 in 9000 K	12.200.— K
2. v poštno hranilnico naložil 52 in 2396 K	2.448.—
3. fiskarina 2., 3. in 4. štev. Odvet. pisarne	6.200.—
4. prispevek za tiskovni fond od imetja mariborskega društva	2.000.—
5. poštnine, papir, gumi, davek, kuverti, sukanec 123 in 399.96 K	522.96
skupaj	23.370.96 K

koji znesek se odbije od prejemkov. 26.455.64

ter izkazuje blagajna z dne 17. 6. 1922 gotovino

3.084.68 K

B. Tiskovni fond.

I. Dohodki:

1. Stanje dne 30. 12. 1921	2.920.40 K
2. naročnina od 1. 1. 1922 — 17. 6. 1922	12.238.—
skupaj	15.158.40 K

II. Izdatki:

1. tisk 2., 3. in 4. številke strokovnega lista	6.200.— K
2. poštnine, papir, kuverti, gumi, sukanec	399.96
ako odštejemo ta znesek po od gornjih prejemkov	6.599.96 K
je stanje tisk. fonda z dnem 17. 6. 1922	15.158.40 K
	8.558.44 K

C. Premoženje društva.

a) stanje blagajne 17. 6. 1922	3.084.68 K
b) v Posojilnici naložena glavnica z obrestmi	22.101.26
c) v poštni hranilnici naložena glavnica	1.678.76
skupaj	27.864.70 K

Poročilo se soglasno odobri ter se izreče blagajniku tov. Moškonu in pomočnici tov. Mici Rauter toplo zahvalo za redno pobiranje denarnih prispevkov in vestno evidenco čez društveno premoženje ter plačila posameznikov.

Predsednik naglašja, da gre vse priznanje tudi blagajničarki Ptujске skupine tov. Nežici Goriškovi omožiliner, ki je naročnino od Ptujskih tovarišev redno pobrala in osrednjemu društvu poslala. Opozarja pa gg. podporne člane v Ptuj, da so nekateri z naročnino v zaostanku ter se jih prosi za poravnanje članarine in podpornine. Tudi Celjsko društvo že delj časa ni poslalo naročnine od ondotnih naročnikov ter se prosi, da to čim preje stori, ker po sedanjih številkah sodeč mora društveno glasilo vzdrževati v glavnem Mariborska organizacija ter Tržaški in deloma Goriški kolegi.

ad 3. Živahna debata se vname o načinu regulacije plač, z ozirom na neznosno draginjo. Predsednik prečita tozadevne prošnje in pisma zunanjih in mariborskih članov. Vgotovi se, da v nekaterih pisarnah šefi res škandalozno nizke plače plačujejo. Radi tega se je nekaj najboljših strojepisk pomožilo, nekatere so prestopile v bančno službo. Moških konceptnih moči je vedno manj, ker dobivajo v drugih komptoarjih za enostavnejšo službo po 6000—10.000 K mesečno.

Po raznih nasvetih, ki so jih stavili vsi navzoči odborniki, se sklene, naj se najprvo posebno okrožnico pošlje na vse notarje in odvetnike, ki jih naj še enkrat opozori na naše resolucije od 24. 2. 1922. Ako se dotična izplačila ne bodo z 1. 6. 1922 v polni meri izvršila, naj odbor še v mescu juliju 1922 skliče izredno zborovanje vsega pod mariborsko okrožje spadajočega uradništva, da isto samo sklepa o primernih korakih, ki so potrebni za zboljšanje po večini nevzdržnega stanja.

ad 4. Pristop k Zvezi. Predsednik poroča o tozadevnem gibanju, ki je dobilo na zborovanju dne 28. 5. 1922 v Ljubljani določne oblike. Prečita osnutek tozadevnih pravil, ter poročilo prip. odbora. Ker so pravila tako sestavljena, da zamore vsako strokovno društvo pristopiti k »Zvezi«, ne da bi pri tem zgubilo lastno samostojnost, je pristop priporočati. Namen udruženja je pred vsem varovati stanovske koristi, delovati za zboljšanje položaja privatnih nameščencev, ter praktično sodelovati pri zakonih, ki se tičejo našega stanu in biti močna opora zastopnikom v Delavski zbornici v strokovnih vprašanjih.

Vsled tega se odobrijo izjave, podane na zborovanju 28. 5. 1922 v Ljubljani od pooblaščenca g. Evgena Lovšin nanašajoče se na naše društvo.

V principu se pristop k Zvezi društev privatnih nameščencev, Slovenije sklene, vendar je tozadevna definitivna odločitev še odvisna od visokosti prispevka, ki se bodo od posameznih društev zahtevali.

ad 5. Tajnik Josip Cilenšek prečita poročila Ptujске

skupine, med drugim tudi odlok okrajnega glavarstva v Ptujju z dne 6. 5. 1922 št. 585-2-III, s kojim se ponovno pozivlja Ptujsko skupino, da popolni vrnjena pravila. Ker je osrednje društvo tozadevno že večkrat sklepalo ter tozadevne izjave poslalo Ptujski skupini in ker je mnenja, da bi moralo Ptujsko okrajno glavarstvo le od osrednjega društva zahtevati kakih popolnil ali pojasnil, se sklene, da naj Ptujška skupina predloži osrednjemu društvu vse tozadevne spise in bode osrednji odbor sam predložil glavarstvu zahtevane popolnitve ter zadevo z glavarstvom definitivno sam rešil. Ptujsko skupino se ob enem naproša, naj osrednjemu društvu poroča v mejah društvenih pravil, o delovanju od 13. 6. 1920 ter naj sporoči primeren lokal ter čas, da se čim preje izvrši občni zbor.

ad 6. Društveno glasilo Odvetniška pisarna se je razširilo tudi na Tržaške in Goriške tovariše. Pozdravljati je agilnost zlasti pri Tržaških tovariših, ki so nam poslali poleg visoke svote za naročnino tudi zanimivo gradivo za list. Opozarjamo Goriške tovariše, da ne zaostajajo z drugimi tovariši v Julijski Krajini. Zlasti pa pogrešamo denarnih prispevkov in gradiva od Celjskega društva. Na občnem zboru dne 2. 10. 1921 smo s Celjskim društvom soglasno sklenili, da izdajate ti dve društvi skupno strokovno glasilo, do danes pa pogrešamo skoro vsakega aktivnega delovanja pri tem listu od strani Celjskega društva.

Ako je Celjsko društvo prispevalo k tiskovnem fondu z zneskom 1000 K, je dalo mariborsko društvo v ta namen 2000 K. S tem pa nobeno teh društev še ni oproščeno nadaljnih dolžnosti, ki jih od izdajateljev terja strokovno glasilo.

Mi pričakujemo od Celjskega društva, da prevzame na lastna ramena vsaj mali del tozadevnih skrbi za snov in uredniško delo.

Celjsko društvo ima lasten pisalni stroj, ki se praši nerabljen, naše društvo pa mora po raznih pisarnah mledovati, da smejo naše požrtvovalne strojepiske ob prostem času tipkati obsežno korespondenco in gradivo za list. Tozadevno se greši od vseh strani na račun nekaterih požrtvovalnih oseb Mariborskega društva.

ad 7. Sprejme se vse priglašene člane in članice, kakor jih izkazuje imenik. Člane, ki so prestopili v druge stanove odnosno izstopili iz odv. pisarn, se črta.

Tov. Justin predlaga, naj bi društvo prirejalo večkrat društvene sestanke, da se med seboj spoznamo, ter se posvetujemo o stanovskih težnjah.

Tov. Polanjk o predlaga uvedbo rednih predavanj. Kazalo bi morda prirediti poučne tečaje za ženski naraščaj posebej in za moške posebej.

Predsednik Gilčvert pripominja, da so ti nasveti jako na mestu, a težko izvedljivi. Društvo ima že v pravilnih predvideno točko, da zamore take tečaje otvoriti.

Potrebni pa so za to poleg primernih lokalov zlasti predavatelji, ki bi si morali tozadevno snov med seboj porazdeliti, ter predavanja naštudirati. Večkrat je odbor o tem že razmišljal, ali do realizacije dobrih nasvetov še ni prišlo. Sodelovanje so sicer obljubili tudi nekateri šefi, toda do uresničenja vseh teh inicijativ se ne pride tako z lahka. Tudi sodelovanje pri društvenem listu so ob ustanovitvi obljubili razni šefi in tovariši. Odziv pa je malenkosten. Vse delo teži na ramenih par oseb. Več požrtvovalnosti od strani šefov in uradništva bi bilo želeto, pa bi organizatorično delo in izobraževanje uradništva napredovalo, kar bi bilo gotovo v prid posameznim pisarnam.

Vodstvo se bode potrudilo, da se dobri nasveti in želje posameznikov uresniči.

Ob 9. uri zvečer zaključil predsednik odborovo sejo.

Blagajnik: Predsednik: Tajnik:
Franjo Moškon. Drag. Gilčvert. Josip Cilenšek.

Društvene vesti.

Ptuj. Omožila se je gosp. Nežika Goriškova s gosp. Ilner.

Maribor. Gosp. Marija Ploj se je omožila z gosp. Kumše.

Brežice. Tukaj je umrl gospod Josip Šetinc, odvetniški koncipient, ki je bil dolgo leto član celjskega društva in naročnik našega stanovskega glasila. Blag mu spomin!

Zabavni kotiček.

Smešen a resničen dogodek. Pred nekaterimi leti, bilo je še v stari Avstriji — dogodila se je pri nekem slovenskem okrajnem sodišču naše goriške dežele sledeča dogodbica: Poklican je bil na sodnijo v X. od tamošnjega sodnika po rodu Italijana, ki je le za silo lomil slovenščino, neki kmetič, ki je bil postavljen varuhom nekemu mladoletnemu dediču v svrhu, da zavaruje neko temu dediču pripadlo terjatev.

Določenega dne zglesi se kmetič na sodniji, potrkva spoštljivo na vrata instopi pred sicer prijaznega sodnika. Ta ga vpraša: „Ali ste že zažvižgali?“ Kmetič debelo pogleda sodnika in ne reče nič, le obraz se mu nekoliko raztegne. Kmetičev molk je sodnik smatral tako, kakor češ, da ta ni še storil naložene mu dolžnosti, zato mu reče: „Če ne zažvižgate, boste kaznovani.“ Kmetiču se je čudno zdelo, da bi moral pred sodnikom žvižgati, se osmeli ter reče sodniku: „Zakaj bi moral zažvižgati?“ — „Zato ker je postava taka!“ mu nato sodnik nevoljno odvrne. Kmetič si misli, če je postava taka, pa naj bo; stisne usta in lepo zažvižga, kakor kos v grmu. To pa je bilo sodniku vendar preveč: zgubil je potrpežljivost nad nepokornim kmetičem, češ, da si upa ga še na tak način zasmehovati, namesto, da bi „zažvižgal“. Poklical je uradnega slugo in ukazal nesramnega kmetiča takoj odvesti v zapor za 24 ur zaradi nespodobnega obnašanja pred sodnikom. Sedaj je še le kmetič debelo gledal! „Saj ste mi vendar rekli, naj zažvižgam, ker je postava taka in sedaj me pošiljate v zapor?“ Stvar se je s posredovanjem dotičnega uradnega sluga pojasnila in gospod sodnik je moral priznati, da je imel v mislih popačenko „zagvižati“ (t. j. zavarovati), ter da je kmetič le dobil poziv, zavarovati terjatev dotičnega mladoletnega varovanca, ne pa žvižgati.

Tudi resnično. Nekoč pride dunajski žid — trgovec — po svojih opravkih v Trst. Ko se s svojim italjanskim tovarišem sprehaja po mestu in prideta na kraj, kjer se je videlo že sinje morje, je začudno zaklical Dunajčan proti Italijanu: „Ach Meer da, Meer da“. Italjanski spremljevalec pa mu je nevoljno odvrnil: „Cosa merda — — mare mare.“